

OSTATNIE WIADOMOŚCI

Przeznaczenie miesięczne
zł. 1-95
z odbiorem w administracji

KRAKOWSKIE

10 gr.

Rok V.

Kraków, niedziela 13 stycznia 1935 r.

Nr. 13

Comówią oskarżeni

w procesie o tolerowanie nierządu w hotelu h warszawski h

W dniu wczorajszym w dalszym ciągu przesłuchiwa- ni byli oskarżeni.

Proces posuwa się bardzo powoli naprzód. Wpływa na to zarówno wielka liczba oskarżonych, jak i ilość zebranego materiału dowodowego.

Sąd wobec wyjaśnień oskarżonych, którzy w większości nie przyznają się do zarzucanych im czynów, ma bardzo żmudną pracę ustawicznego konfrontowania wyjaśnień z wyjaśnieniami uprzednio złożonymi, oraz niezbitemi dowodami w sprawie.

Znaczna część posiedzenia sądownego odbywała się przy drzwiach zamkniętych. Prawdo podobnie podział świadków na grupy, który został dokonany wczoraj, nie utrzyma się do końca przewodu sądowego.

Pierwsze wyjaśnienia złożyła oskarżona Czerniakowa, która w ciągu 10 lat zajmowała stanowisko przodownika policji obyczajowej.

Oskarżona dokonała szeregu protokółów karnych w hotelu „Grójeckim”, wskutek czego została pobita przez zgraję sutenerów.

Opowiadając o tem. Czerniakowa zaczyna szlochać. Po chwili, ocierając łzy, oświadcza, że nie wie, dlaczego znalazła się na ławie oskarżonych bowiem nikogo nie uprzedzała o rewizjach, ani też w domu nie wspominała o czynnościach służbowych.

Na poparcie swej agresywności w stosunku do hotelików — oskarżona opisuje niesamowite zdarzenie, jakie przytrafiło się jej pewnego razu w czasie podróży koleją do Ożarowa.

Do przedziału wszedł w pewnym momencie jakiś drab, który skierował swe kroki w jej stronę. Zapytawszy, czy to ona jest Czerniakową — drab po groził jej pięścią i powiedział: — Tylko niech pani nie będzie taki kozak, bo na Bródno może pani wyjechać!

Nie zatrzymała draba, gdyż broni nie posiadała.

W końcowym ustępie swych zeznań Czerniakowa dodaje że otrzymywała wiele anonimów z pośróżkami.

Z kolei przewodniczący udzielił głosu mężowi Czerniakowej, Stanisławowi, który pozostaje pod zarzutem pomagania żonie w informowaniu właścicieli hotelików o mających nastąpić rewizjach.

Czerniak kategorięcznie wybił się winy, dowodząc, iż poza pracą społeczną zajmuje się handlem.

Trzeci składa wyjaśnienia b. wywiadowca 9 komisariatu Krotkiewicz, który zauważa na wstępie, iż cała stolica zna go

pod przezwiskiem „Kiper”. Następnie mu nadali przepiękny z powodu jego ułomności. Jest bowiem garbuskiem.

Krotkiewicz oświadcza, iż hotel „Grójecki” miał wiele protokółów. Twierdzi, iż przez złośliwość, oskarżył go portier Zawadzki.

Wyjaśnienia oskarżonych trwają. Dziś sąd przystąpi do badania pierwszej partii świadków, których zeznania również częściowo odbędą się przy drzwiach zamkniętych.

Konstytucja uchwalona

w komis i konstytucyjnej Sejmu

W dniu wczorajszym senacka komisja konstytucyjna zakończyła obrady nad projektem konstytucyjnym, przyjęciem poprawek uzgodnionych w łonie B B. Obecnie projekt zostanie odesłany marszałkowi Raczkiewiczowi, który wyznaczy w przyszłym tygodniu plenarne posiedzenie Senatu. Po przyjęciu konstytucji w Senacie, projekt zostanie odesłany z powrotem do Sejmu dla ostatecznego uchwalenia.

Na wstępie sen. Rostworowski referował wszystkie poprawki, które zostały uwzględnione.

A więc w rozdziale I projektu jedna poprawka ma głębsze znaczenie. Powiedziane jest tam: „Zadanie działa-

nie nie może stać w sprzeczności z celami Państwa”. Ponieważ prof. Makarewicz (Chrzśc. Społecz.) wyraził wątpliwość, że to może być rozumiane jak otwarcie drogi do samowoli administracyjnej, przeto referent dodaje słowa: „Wyrażonemu w jego prawach”. Referent przypuszcza, że w ten sposób nikt nie będzie mógł poddawać w wątpliwość idei, że Państwo Polskie jest i chce być państwem prawnym.

Dalej zasadnicze poprawki wprowadzono w rozdziale o sądach.

Zadania sądownictwa zostały określone w formie nieco ściśnionej w ten sposób: „Przez wymiar sprawiedliwości sądy strzegą ładu prawnego w Państwie i kształtują poczucie prawa społeczeństwa”.

Ponadto został dodany nowy artykuł tej treści:

1. Sędziów mianuje Prezydent Rzeczypospolitej, jeżeli ustawy inaczej nie ustanowią.

2. Organizacja sądów, tudzież odrębne stanowisko sędziów, ich prawa i obowiązki oraz uposażenie określą ustawy (W ten sposób podkreślona została odrębność tej gałęzi działalności).

Został również dodany artykuł specjalny, dotyczący nietykalności sędziowskiej.

W art. 51 wprowadzono trzy nowe ustępy, dotyczące swobód obywatelskich. „Uważaliśmy, oświadczył sen. Rostworowski, że ustawa konstytucyjna stoi na gruncie obywatelstwa, związanego z Państwem, obowiązującego do służenia temu Państwu — jako człowiek wolny, która to wolność jest nabytkiem dziesiątków lat. Sądziłmy, że ta rzecz nie musi być konieczną wyrażoną w Konstytucji. Ponieważ jednak sen. Makarewicz wyraził wątpliwość, że to może być rozumiane, jako odstąpienie od czegoś, od czego nie zamierzamy odstąpić, dlatego wprowadzamy 3 nowe rozdziały:

1. Żadna ustawa nie może zamykać obywatelowi drogi sądowej dla dochodzenia krzywdy lub szkody.

2. Poręcza się wolność osobista, nietykalność mieszkania i tajemnicę korespondencji.

3. Ustawy określają warunki, w jakich może być dokonana rewizja osobista lub domowa, albo naruszona tajemnica korespondencji.

Takie więc są wszystkie ważniejsze poprawki, oprócz bardzo wielu redakcyjnych, których nie przytaczamy.

Na wniosek sen. Perzyńskiego komisja sen. bloc przyjęła poprawki referenta. Część poprawek prof. Makarewicza została uwzględniona przez referenta, część zaś komisja senacka głosami BBWR odrzuciła. Odrzucono demokracjonalną poprawkę s. Horbaczewskiego, że ziemie zamieszkałe w większości przez ludność ukraińską mają tworzyć osobną autonomiczną jednostkę z osobnym sejmem, rządem i terytorjalną siłą zbrojną.

W głosowaniu przyjęto cały projekt konstytucji wraz z poprawkami głosami BB.

Przewodniczący sen. Targowski oświadczył, że tekst uchwalony przedstawia marszałkowi Senatu Najbliższe posiedzenie Senatu odbędzie się dnia 16 b. m., na którym poprawki konstytucyjne zostaną uchwalone i przekazane sejmowi.

1619 osób zginęło w rewolucji hiszpańskiej

MADRYT, (PAT). Dziennik „La Tierra” opublikował dane statystyczne, dotyczące szkód i strat, jakie pociągnęły za sobą ostatnie wypadki rewolucyjne na terenie Hiszpanji. Dziennik stwierdza poza tem, iż rewolucja ostatnia pochłonęła 1335 ofiar ze strony ludności cywilnej oraz 284 z pośród oddziałów wojskowych i policji.

Przed plebiscytem w Saarze

Przeciągu z Niemiec seiki uprawianych do głosowania

W miarę, jak zbliża się termin plebiscytu, napięcie polityczne w Saarze wzrasta. Co-

prawda nie było dotąd żadnego poważnego konfliktu, jedynie sporadyczne wypadki zajścia wskazują na zdecydowaną walkę frontu niemieckiego ze zwo-

lennikami status quo. (obecnego stanu).

Wczoraj rano pobito sprzedawców dzienników frontu z ednoczonego. Po południu front niemiecki zorganizował manifestację na cześć grupy Niemców przybyłych z Ameryki. W zwią-

ku z temi manifestacjami miały miejsce zajścia między hitlerowcami a komunistami.

W ciągu ranka przybyły w dalszym ciągu co 10 minut specjalne pociągi, wiozące Niemców saarskich, którzy mają wziąć udział w plebiscybie.

Za niedbalstwo śmierć

Dwóch kolejarzy sowieckich zostało rozstrzelanych

W związku z ostatnimi katastrofami kolejowymi rząd sowiecki wydał ostre zarządzenia, nakładające surowe kary na urzędników kolejowych.

W dniu wczorajszym na podstawie tych zarządzeń rozstrzelano w Kurganie (Syberja) dwu

urzędników kolejowych, oskarżonych o niedbale pełnienie obowiązków.

BERLIN, (PAT). Niemieckie biuro informacyjne donosi z Moskwy, że prokurator prowadzący śledztwo w sprawie przyczyn katastrofy kolejowej na

linji Moskwa — Leningrad za komunikował, iż urzędnik kolejowy Kotow przyznał się do winy.

Jak dalej komunikują, z liczby 66 rannych w tej katastrofi marło 3-ch, wobec czego liczba ofiar wynosi 26 zabitych.

Korzystne zeznania dla Hauptmanna

człarznego o zamordowanie synka Lindbergha

FLEMINGTON, (New Jersey). (PAT). Wczorajszy dzień procesu Hauptmanna wypełni-

ły zeznania pani Koeran, która swego czasu złożyła wizytę dr. Condomowi w imieniu gangsterów. Adw. Redley wezwał tego świadka na sprawę, chcąc udowodnić swą pierwszą tezę, iż porwanie dziecka było dziełem gangsterów i że dr. Condom był w to wmieszany. Miss Kooran została skonfrontowana z

Condomem, który stwierdził, iż widział ją i złożył na jej ręce w 1932 r. dwa rachunki.

Pierwszym pomyślnym momentem dla Hauptmanna w dotychczasowym przebiegu procesu było zeznanie córki dr. Condoma, która oświadczyła, iż nie może stwierdzić z całą pewnością czy fotografia Izydory Fish, przedstawiona przez obrońcę jest fotografią osoby, która od ojca świadka żądała okupu.

Linji Moskwa — Leningrad za komunikował, iż urzędnik kolejowy Kotow przyznał się do winy.

Jak dalej komunikują, z liczby 66 rannych w tej katastrofi marło 3-ch, wobec czego liczba ofiar wynosi 26 zabitych.

W Polsce mroz zezłał

Srozą się mrozy i śnieżyce na południu

Masteczko na Bukowinie nawedzlo stado wilków

Państwowy Instytut Meteorologiczny komunikuje. Sytuacja ogólna ciśnienia i pogody nad kontynentem ulega w tej chwili wielkiej przemianie. Do Europy zbliżają się z nad Atlantyku znaczne ilości powietrza ciepłego. Nad Wielką Brytanią temperatura już poważnie wzrosła. Czoło ciepłej masy powietrza łąda chwilę zetknie się z mroźnym powietrzem wyżu, ogarniającego kraje Europy środkowej i zachodniej.

Wadług wszelkiego prawdopodobieństwa powietrze zimne nie będzie się mogło długo opierać naprzeciw.

W POLSCE MRÓZ ZELZAŁ

Wczoraj już wskutek napływu ciepłego powietrza, temperatura dość wzrosła, zwłaszcza na zachodzie Polski i wynosiła o godz. 7-ej ok. 5 stopni nad morzem, od 7 do 14 w Poznańskim i na Pomorzu, 10 do 17 w dzielnicach środkowych, na wyżynie Małopolskiej i w górach oraz od 12 na Wołyniu do 22, na północy Ziemi Wileńskiej.

BUKARESZT, (PAT) — Rumuńska Agencja Telegraficzna donosi: W całym kraju panują ogromne mrozy. W Kiszyniowie w jednej chacie odnaleziono 5 osób zmarłych wskutek mrozu.

W okolicach Oravitza Banat sroży się burza śnieżna, która poczyniła już poważne szkody. Cały szereg miasteczek naskutek panujących mrozów zostało odciętych.

Mrozy uniemożliwiają również żeglugę na Morzu Czarnem. W obecnej chwili dostęp do wszystkich portów Morza Czarnego jest niezmiernie utrudniony.

BIAŁOGRÓD, (PAT). — Z szeregu okolic Jugosławji nadchodzą wiadomości o srożącej

się śnieżycy która w wielu wypadkach unieruchomiła kursowe i pocągów i autobusów. Tak więc została przerwana komunikacja na linji kolejowej Serajewo — Moster i Paraczin — Zajiczar. Wpobliżu stacji Grabowica pociąg towarowy ugrzązł w śniegu.

BUKARESZT, — (PAT). — Jedno z miasteczek na Bukowinie zostało nawiedzone przez stado wilków. Wilki przebiegając ulicą napadły na przejeżdżającego z wozem woźnicę, który chcąc ratować życie, pozucił swój zaprzęg i wdrapał się na jedno z pobliskich drzew. Wilki zagryzły dwa konie lecz woźnica ocalał, w każdym razie wstrząs jakiego doznał był tak silny, że zaniemógł.

CD SWTU DO NCCY

W Brazylii komisja spraw zagranicznych parlamentu odrzuciła wniosek, dotyczący powrotu Brazylii do 14 Narodów.

W Essen rozpoczęła się rozprawa sądowa przeciwko 70 komunistom, oskarżonym o zdradę stanu.

W Akwizgranie aresztowała policja 11 komunistów, uprawiających agitację komunistyczną w miejscich okolicznych wsiach.

Śmierć nennu wypadkowi uległ w górach bawarskich znany alpinista niemiecki Walter Raechl, członek w statniej ekspedycji niemieckiej na Manga Parbat w Himalajach, która jak wiadomo, zakończyła się dla kilku jego kolegów tragicznie.

Z Los Angeles nadeszła wiadomość że Mary Pickford uzyskała rozwód z Douglasem Fairbanksem. Jako przyczynę rozwodu sąd podał znęcanie się Fairbanksa nad żoną i umowienie opuszczenie domu rodzinnego.

Zulzka do kin: „Adria”, „Atlantio”, „Świt” dla Cyrylaków „Ostatnich Wiadomości Krakowskich” Wafny tylko w dniu 12 stycznia 1935.

Rozpoznała zwłoki narzeczonego w trupiarni

Już północ dawno męła, gdy ulicą Piotrkowską w Łodzi zwołna postępowali krokiem chwiejnym: 24-letni Aleksander Sochacki, Stanisław Rzymkowski i Władysław Jankowski.

Kompanom dobrze się „dymiło” z czubów, lecz mimo to czuli wzrastające „pragnienie”. Zamierzali więc nabyć jeszcze wódki. A ponieważ z gotówką było kruczo, więc postanowili poszukać znajomych do składkowej wypitki.

Rozważając nad dolą człowieka, który nie został jeszcze całkowicie „zalany”, trójka kolegów posuwała się naprzód. Nagle, woddali zamajaczyło kilka męskich postaci, które na pierwszy rzut oka nie czyniły wrażenia ludzi, pozbawionych dostępu do monopolu spirytusowego.

Z przeciwnej strony zdążyło towarzystwo zlekka również „podgazowane”. Byli to: 19-letni Władysław Kosciński, znajomy Sochackiego, Stern Mentel, Józef Kalina i Józef Cypel.

W trakcie rozmowy pomiędzy Kaliną a Cyplem doszło do ostrej kłótni, w czasie której Kalina dzielił przeciwnika pięścią w nos.

To było hasło do stoczenia generalnej bitwy. W pewnej chwili Koszewski dobył nóż sprężynowy, zadając nim połyżny cios w głowę Sochackiemu, który po przewiezieniu do szpitala zmarł nad ranem.

Sekcja zwłok zamordowanego wykazała, iż został on uderzony nożem w lewe oko, które, oczywiście wypłynęło.

Po przewiezieniu rannego do kliniki nie wiadano, kim on jest. Umerając wyszeptał swe imię i nazwisko, lecz nie było to jeszcze dowodem do stwierdzenia jego tożsamości.

Na podstawie notatek prasowych o tragicznym przebiegu zajścia, do kostnicy szpitalnej zgłosiła się narzeczona denata, p. Marianna Andrzejewska.

Pełny tragizmu był moment, gdy zrozpaczona kobieta, wprowadzona do trupiarni — rozpoznała zwłoki swego narzeczonego, z którym ślub miał się odbyć już wkrótce.

Sąd Okręgowy skazał Koszewskiego za zabójstwo na 7 lat więzienia z pozbawieniem praw, pozostałych uczestników bójki skazał po 6 miesięcy więzienia.

Sąd Apelacyjny wyrok ten zatwierdził.

Czy ubezpieczenie na życie ma tyfikację

Niejednokrotnie podawaliśmy na łamach naszego wydawnictwa o niesamowitych praktykach, stosowanych przez prywatne Tow. Ubezpieczeń względem swych klientów.

Wczoraj na wokandzie wydziału cywilnego Sądu Apelacyjnego w Warszawie znalazła się sprawa przeciwko włoskiemu Tow. Ubezpiec. p. n. „Assicurazione Generali Trieste”, mające swój oddział w Warszawie.

Niejaka p. Izabella Chrapieńska z Kłobucha pod Częstochową ubezpieczyła się na życie za pośrednictwem agenta wyżej wspomnianego Towarzystwa.

Po zbadaniu kandydatki przez lekarza zaufania — p. Chrapieńska przyjęła została w poczet ubezpieczonych na życie na sumę 17.500 franków szwajcarskich, co w przeliczeniu na naszą walutę wynosi zgórą 30.000 zł.

P. Chrapieńska zdołała zaledwie zapłacić kilka składek i pewnej nocy zmarła nagle na udar serca.

Osierocone córki p. Chrapieńskiej wystąpiły do Tow. o wypłatę należnej sumy, której jednak Tow. odmówiło, tłumacząc się tem, iż zmarła zataiła przed lekarzem właściwy stan zdrowia.

Sprawa oparła się o Sąd Okręgowy w Częstochowie. Po zbadaniu świadków — sąd uwzględnił pochodztwo w całej rozciągłości i kwotę 17.500 fr. szwaj. zasądził.

Sąd Apelacyjny w Warszawie pod przewodnictwem sędziego Chelstowskiego przy udziale s. s. Wł. Kurkowskiego (referent) i Olewskiego wyrok I instancji zatwierdził.

Zamordowana podczas snu

W majątku Sinoleki (pow. wągrowski), na łaskawym chlebie u pana dziedzica zamieszkiwała niejaka Franciszka Oltaszewska. Zajmowała ona jedną izbę wspólną ze słuszącą 37-letnią Józefą Zochowską i jej synkiem, Jasiem.

W nocy z 17 na 18 marca ub. r. Oltaszewska została podczas snu zamordowana obuchem siekiery.

Początkowo zbrodnia okryta była mrokiem tajemnicy, bowiem Zochowska, jak utrzymywała, miała owej nocy twarde sen i nic nie słyszała, co się wokół niej działo. Tymczasem wszczęte doświadczenie rzuciło jaskrawy cień podejrzenia na Zochowską.

Ze ona była sprawczynią ohydneho morderstwa, przemawiały za tem różne okoliczności. Ustalono, że drzwi i okna nie były naruszone, że przy, które zajadłe szczekają na obcych — tej nocy wyjątkowo były spokojne. Zeznania 9-letniego Janka wypadły dla Zochowskiej bardzo niekorzystnie. Chłopiec, nie będąc widocznie przez matkę namówiony do kłamstwa, zeznał, iż w nocy został zbudzony szamotaniem się Oltaszewskiej, zaznaczając przytem, iż w tym momencie matki nie było obok niego. Położyła się dopiero trochę później.

Ślady krwi na ubraniu, brak pieniędzy w kufierku zamordowanej i t. p., wszystko to obciążało poważnie Zochowską.

Sąd Okręgowy w Siedlcach uznał ją winną popełnienia morderstwa rabunkowego i za to wymierzył karę 15 lat więzienia z pozbawieniem praw.

Sąd Apelacyjny w Warszawie mając na uwadze wyjątkowo niski rozwój umysłowy oskarżonej, złagodził jej karę do 10 lat więzienia. Wczoraj Sąd Najwyższy wyrok ten utrzymał w mocy.

Pełna tabela loterii

Czwarta klasa — siódmy dzień ciągnięcia

Table with columns for 'STAWKI do przerwy' and 'STAWKI po przerwie' containing lottery numbers and prizes.

Dalszy ciąg loterii

2.000 zł. na Nr. Nr. 4688 6888 8075
12648 14165 22860 33259 30042 37488
40382 43377 43572 50574 53.72 5931

STAWKI po przerwie

277 1217 355 622 806 959 2035 336 67.
3560 637 702 876 4121 217 544 639 918
5041 345 526 649 772 802 6133 647 874

Nasza wielka ankieta z nagrodami

Moja pierwsza miłość

Uciek przed widmem miłości (Godło: Elza)

(Dokończenie)

— „...Doszedłem do wniosku moja droga, że niesposób zamknąć przed tobą mojej duszy. Ty musisz wiedzieć o wszystkim... Ale to, co ci powiem, niech cię nie przeraża, nie smuci i nie niepokoi. Ty musisz wiedzieć, dla czego milczę... dlaczego patrząc na twe cierpienie, nie mogę ci ulżyć... nie mogę odwzajemnić za tyle, tyle uczucia... za tyle bezinteresowności. Nie myśl, że mam duszę aż tak egoistyczną, bym nie zauważył, że cierpisz o wiele bardziej, niż ja... Ale zrozum, że ja nie mam siły przeciwstawić się złemu, bo we mnie wszystko się załamało, a z dawniejszej energii charakteru została jedynie ruina... O nie patrz na mnie tak... ale wysłuchaj!”

...I mówił mi wiele, o swem cierpieniu... o swej mece... o której milczał do obecnej chwili... Mówił mi, że

JESTEM BARDZO PODOBNA DO TAMTEJ.

co spi pod świeżymi kwiatami, że mi ją przypominam... Nie po wierzchołkami, ale zewnętrznymi cechami... głosem, spojrzeniem...

W miare opowiadania, toniał mój smutek, a wzrastała nieśmiałość chęć zbadania jego cierpienia... Był kaleką...

Przebywałem z tobą, moja miła, bo zdawało mi się, że to mi przyniesie ulgę, złagodzi ból... tymczasem?... Ja ciebie i siebie męczę... męczę... nie więcej... Czasami zdaje mi się, że cię kocham... Lecz nie... to tylko cień dawnej miłości ku tamtej, wiesz?... Ja nie chcę cię oszukiwać, nie chcę cię zwodzić... Zapomnij, jeśli jeszcze masz tyle siły, bo ja już... nie mogę... Za kilka dni wyjadę... Muszę uciekać przed widmem miłości i tobą...

Jakżeś?... więc miłość moją, świeżo — rozkwitła miłość, wyrwana brutalnie i rzucono pod rośnię przeznaczeniu?... A ja nie płaczę, nie rozpaczam... nie... Tylko za gardło chwycił mnie nieznosny bolesny skurcz dławiał... dusił bez litości... a zęby, niewypłakane łzy, legły na sercu kamieniem.

Na pożegnanie przywarł Łukasz gorącymi ustami do mojejęki gorącej, bym mu wybaczyła, że cierpię przez niego i o... wspomnienie prosił...

Biedny, ukochany Łukaszu!... Będzie żył długo w mej pamięci, aż mi ją śmierć nie wydrze. Wyjechał... nie widziałam go od owej chwili... Czy zobaczę? Nie wiem... tak bardzo chciała bym go ujrzeć... Teraz dopiero uprzytomnił mi się, że jestem wszystkim...

teraz go rozumiem, gdy mi wyawili prawdę... Jak on dziwnie patrzył! Czasem wydaje mi się, że ja nie mam prawa skarżyć się, bo inni bardziej cierpią i milczą... Ale jednak, dusza ludzka ma tyle, tyle strun... a gdy te struny zostaną stargane, wzburzone, gdy w duszy nastąpi rozdzwitek, co wówczas trzeba uczynić?...

To były tylko zmysły... (Godło: Del—Led)

Miłość... ta wielka twórcza siła, która istnieje już od początku — i istnieć będzie — aż do końca tego świata. Dziś gdy opisuję przeżycia mojej pierwszej miłości, na ustach moich, zjawia się uśmiech błędy, a zarazem gorzki, a w oczach moich, błyszczą łzy, łzy smutku i cierpienia.

Było to w roku: lecz mniejsza o to, w którym, wystarczy gdy dodam, że

MIAŁEM WTEDY LAT 20.

Byłem na zabawie w jednej z organizacji społecznych i tu właśnie dosięgł mnie „strzala Kupidyna”. Tu poznałem ją, tę, która była moją pierwszą miłością.

Była to młodzieńka bo zaledwie szesnastoletnia, lecz dość wysoka i szczupła dziewczyna o dużych niebieskich oczach, które cudnie harmonizowały, z jej małą, o kształtnych rysach twarzączką. Całości zaś dopełniały małe, lecz pięknie wykrojone usteczka. Była cudną...

Oczy wszystkich mężczyzn wrócone były w jej stronę, lecz dla wszystkich była jednakową, zimną i obojętną. Byłem od niej zdaleka, lecz nie mogłem się oprzeć pokusie, bym nie ujrzał jej zbliska.

Szedłem wtedy, i mimowolnie skierowałem swoje kroki w jej stronę. Przechodząc koło niej spojrziałem w jej stronę, i ujrzałem słą swą piękną główkę do góry i

CZY NASZE SPOTKAŁY SIĘ.

Poczułem jakiś dziwny dreszcz który przebiegł przez moje ciało.

Wówczas najlepiej nie myśleć o niczym... najlepiej zapomnieć... Życie jest czasem okrutne... zamiast blasków po goryczą doznanych zawodów, cierpienie, pasując się, patrzy na mękę ofiary...

Dziś zniechęcenie, przygnębienie są mi nieodstępne... Kamienny ból wyrwał się z niezatartym piętnem na pobludłej

mei twarzy... a przede mną tycia jeszcze tyle...

Może czyjes współczucie dla mojej niedoli i jego... Łukasza, przyniesie ulgę zbawienną, wówczas... O, wówczas, będę Wam niezmiernie wdzięczną, Mili Czytelnicy, a przede wszystkim Tobie Drogi Redaktorze, żeś raczył zamieścić moją powieść...

Orkiestra, która dotąd odpoczywała, zaczęła grać jakieś smętne tango. Upojone tony tanja zaczęły mnie podniecać. A w głowie mojej, zrodziła się myśl, by iść, poprosić ją do tańca. Poszedłem... Za chwilę z nią tańczyłem.

Pukle jej puszystych włosów, które co chwila spadały z jej czoła, zaglądając figlarnie w jej oczy, muskały mnie po twarzy. A każde ich dotknięcie wywoływało coraz to nową falę gorącej krwi, która przepływała przez żyły moje, jak lawina.

BYŁEM OSZOŁOMIONY.

Gdy zadzwieczyły ostatnie tony tanga, poczułem, jak na serce moje spadł jakiś cień, gdy pomyślałem, że muszę się od niej oddalić. Jakżeżbym chętnie zatrzymał ją przy sobie, lecz niestety. Podziękowałem jej tylko, i odprowadziłem na to samo miejsce, gdzie poprzednio siedział. Spytałem ją jednak czy zechce jeszcze tańczyć ze mną? Odpowiedziała mi tylko, te dwa słowa:

— Dobrze. Z przyjemnością Odszedłem. Znow byłem sam, lecz myśl o niej towarzyszyła mi na każdym kroku. Wyszedłem na chwilę by się ochłodzić, a gdy powróciłem wszyscy już tańczyli. Zaczęłam ją szukać wzrokiem lecz wśród tańczących jej nie było. Jrzałem ją — siedziała sama. Odszedłem do niej, a gdy zaczęliśmy tańczyć, usłyszałem jej słowa:

— NIEDOBRY!

Tak długo pozwala mi czekać. Chciałem coś odpowiedzieć, lecz nie pozwoliła, kładąc na moich ustach swoją małą, rączkę; którą przy okazji mogłem ucałować.

Długo tańczyliśmy, aż wreszcie muzyka umilkła. Podziękowałem jej i chciałem się oddalić, lecz zatrzymała mnie przy sobie, prosząc, bym jej towarzyszył. Nie wiedziałem czy mam się śmiać czy płakać z radości. Wszystkobyem oddał wieść, byleby tylko mieć ją przy sobie, patrzeć w jej cudne oczy, i słuchać jej miłego głosu. I tak się właśnie stało. Tego wieczora tańczyłem i rozmawiałem z nią bardzo dużo. Po skończonej zabawie spytałem ją, czy zechce się ze mną spotkać? Odpowiedziała mi tylko:

— Może kiedyś...

Lecz nie powiedziała kiedy. Przyszedłem do domu, położyłem się spać, lecz zasnąć nie mogłem. Myślałem o niej... Myślałem o jej słowach. I zapytywałem samego siebie, kiedy to spotkanie nastąpi? A jednak, nastąpiło wcześniej, niż się tego spodziewałem. Bo zaraz następnego dnia idąc ulicą, zdałem sobie już ujrzałem jej piękną główkę. Szła naprzeciw mnie. Gdy mnie ujrzała, uśmiechnęła się słodko, wyciągając swoją małą rączkę na powitanie.

Po krótkim powitaniu przysłała mnie, bym odprowadził ją do domu. Odprowadziłem...

Odtąd zaczęliśmy spotykać się częściej. Chodziliśmy razem na spacer, do teatrów i kin.

BYLIŚMY Z SOBĄ SZCZĘŚLIWI...

Po czterech miesiącach naszej znajomości, a było to w połowie czerwca, wyszliśmy na spacer, a nie wiedząc dokąd się, poszliśmy do parku.

Długo biegaliśmy po tętych uliczkach, goniąc się wzajemnie. Aż wreszcie, zupełnie zmęczona, dobiegła do ławki — ukrytej wśród krzewów i kwiatów — i tu zatrzymała się. Po chwili usiadła i wskazując mi ręką miejsce koło siebie, cicho szepnęła:

— Usiądź!...

Dalszy ciąg Intro

ODPOWIEDZI REDAKCJI

P. K. w Sandomierzu. Ad. 1. Jeśli tereny, o które Szanownemu Panu chudzi należą do P. K. P. trzeba w tej sprawie zwrócić się do odpowiedniej Dyrekcji Kolejowej. Jest zaś niefortunne, że jest własnością osoby prywatnej, to oczywiście z nią pertraktacje trzeba rozpocząć.

Ad 2. Wątpimy czy Dyrekcja Kolejowa zechce sprzedać część obiektu, który niedawno nabyła sądzimy natomiast, że dzierżawa dla obu stron będzie bardzo korzystną.

Ślemy pozdrowienia i życzenia pomyślnego załatwienia sprawy. „Jeden” z Krakowa. Za pamięć uznajemy dziękujemy. Jesteśmy zawsze gotowi do usług. Pozdrowienia.

P. Wl. Stokłosa w.m. Prośbę Pańską spełniliśmy.

NOWE KSIĄŻKI

„HOKEJ NA LODZIE”

Zwiększające się z roku na rok zainteresowanie sportem hokejowym, rosnąca z rokiem każdym liczba osób uprawiających hokej na lodzie wskazuje, iż sport ten w krótkim stosunkowo czasie stał się najpopularniejszym zimowym sportem zespołowym.

Odnieszone od szeregu lat na terenie międzynarodowym zwycięstwa przez reprezentacyjną drużynę polską z jednej strony, a widowiskowo-sportowe zalety tej gry z drugiej, przyczyniły się właśnie do tego, że wszystkie bez wyjątku dzielnice naszego kraju

wykazują w ostatnich latach wzmożone zainteresowanie się tym rodzajem sportu.

Brak nam było jednak literatury sportowej omawiającej hokej na lodzie. Obecnie dzięki inicjatywie Głównego Księgarni Wojskowej miłośnicy tego najpiękniejszego sportu zimowego doczekali się odpowiedniej lektury. Jest nią podręcznik p. t. „Hokej na lodzie” (Cena 2 zł 80 gr) napisany przez b. reprezentanta Polski i kapitana polskiej drużyny olimpijskiej p. Włodzimierza Krygiera.

„Hokej na lodzie” stanowi jedyny fachowo i dostęпно opracowany podręcznik, barwnie ilustrujący historię hokeja na lodzie.

Począwszy od wstępu autor stopniowo przechodzi do historii hokeja Kanadyjskiego, jego rozwoju w Polsce, podając pierwszych pionierów hokejowych. Następnie fachowo ujęte są sprawy: urządzania boisk i oporządzenia. Z kolei szeroko potraktowany jest dział obejmujący technikę i taktykę gry, w którym z największą do kładnością podane są: sposoby jazdy wymagane specjalnie przy hokeju, prowadzenie krążka, technika strzału oraz właściwe zachowanie się graczy.

Książka kończy się zaprawą hokejową.

Do „Hokeja na lodzie” dołączona jest część oficjalna obejmująca regulamin sportowy Polskiego Związku Hokeja na Lodzie oraz Międzynarodowe Prawidła Gry.

„Hokej na lodzie” jest doskonałym podręcznikiem mogącym oddać duże usługi zarówno graczowi, sędziemu jak i laikowi.

PROGRAM RADJOWY

6.45 Pieśń poranna. 6.48 Muzyka. 6.52 Gimnastyka. 7.07 D. c. muzyki. 12.10 Koncert. 13.05 Dziennik południowy. 13.05 „Stare walce” 15.30 Właściwości o ekspozycji polskiej. 15.45 Najnowsze nagrania na płytach. 16.30 „Wesoła audycja dla dzieci”. 17.00 Koncert muzyki lekkiej. 17.50 „Jakie będą nasze dzieci” (odczyt). 18.00 Wiadomości rolnicze. 18.10 „Życie kulturalne i artystyczne stolicy”. 18.15 Recital organowy. 18.45 „Serce przemawia” — reportaż z kliniki lekarskiej Uniwersytetu Jagiellońskiego. 19.00 Koncert Chóru „Lutnia”. 19.20 „Dublany” — odczyt. 19.30 Wesołe piosenki Adolfa Dymyzy. 19.50 Wiadomości sportowe. 20.00 „W rytmie tańców Europy”. 20.15 „Jak pracujemy w Polsce”. 21.00 Koncert wieczorny. 21.45 „Co myślicie o studiach wiskach” — szkic literacki. 22.00 Kon-

cert reklamowy. 22.15 Muzyka taneczna. 23.05 Łoza Szyderców. 23.35 Muzyka taneczna. 24.00 Retransmisja muzyki tanecznej z Londynu.

ŁOZA SZYDERCÓW

Sobotnie posiedzenie Łoży Szyderców, które, jak wiadomo, odbywa się o godz. 23.05, wypełni interesująca audycja Brunona Wławera i Jana Lesmana. Treść tej audycji — przez głosnik, bo oczywiście dźwięków nie można strzezczać.

KONCERT ORGANOWY

Znana jest w całej Polsce znakomita gra na organach prof. Feliksa Nowowiejskiego, wirtuoza na tym instrumencie. Właśnie dziś o godz. 18.15 — 18.35 rozgłoszą poznańska nada na fali ogólnopolskiej recital organowy prof. Nowowiejskiego. W programie: Bach, Guilmant i Nowowiejski.

Jak zeznawała piastunka zamordowanego synka Lindbergha

Z Flemington donoszą następujące szczegóły z rozprawy sądowej, kiedy zeznawała przed sądem piastunka dziecka, panna Betty Gow.

Zeznanie panny Gow były oczekiwane z wielkim napięciem.

Panna Gow zbliża się krokiem zdecydowanym przed oblicze sądu i siada na krzesło dla świadków. Spojrzenia wszystkich utkwiły na postaci tej szczupłej, ładnej kobiety, której główkę zdobi aksamitny toczeł.

Betty Gow odpowiada na pytania głosem nieco drżącym. Trudno określić przejmujące brzmienie jej głosu, kiedy opowiada ona o chwili tragicznej; o odkryciu, że dziecko zostało porwane. Opowiadanie to sprawa tak wielkie wrażenie, że jedna z czterech kobiet, zasiadających na ławie przysięgłych, nie może powstrzymać łez. Jeszcze bardziej wzruszającym momentem było okazanie świadkowi ubranka dziecka. Betty Gow ulega drżeniu i zafalowanym się głosem mówi: — To ja zrobiłam tę koszulkę...

Następnie szybko ukrywa twarz w dłonie i wybucha cichym płaczem. To rozpoznanie... ubrania dziecka ma wielkie znaczenie i zaciąga mocno na oskarżonym o porwanie i śmierć synka Lindbergha.

Obrońca Hauptmanna usiłuje podważyć wagę zeznań Betty Gow, poddając w wątpliwość moralność jej samej. Wyssuwa on np. argument, że Betty Gow należała w Detroit do Bandy Purpurowej.

— To nieprawda! — odpowiada kobieta. — To zwykła prostytutka!

Następnie obrona zapytuje ją, czy nie była przyjaciółką Reda Johnsona. I ten zarzut odpyera ona z całą stanowczością.

Obrońca rzuca wreszcie podstępnie:

— Jaką rolę odegrali dwaj bracia pani w tej sprawie?

Betty Gow odpowiada natychmiast:

— Żadnej. Obydwa nie opu-

szczeni nigdy Szkocji, gdzie się urodzili.

— Pani jest osobą bardzo inteligentną — adwokat rzuca kąśliwie uwagę.

Mimo panowania nad sobą Betty Gow była tak wyczerpana na badaniem, że zemdlała!

Bezrobocie musi nareszcie zniknąć

Tylko więcej inicjatywy, energii i ruchliwości

Jeden z największych kataklizmów dziejowych, jakim była wojna, z jej straszliwymi, tak długotrwałymi skutkami, wywołał wiele zmian w nastawieniu psychicznym społeczeństwa.

O ile przedtem pod uciskiem bezwzględnych zaborców wykazywaliśmy zafascynowanie do sił własnych, inicjatywę i nadzieję na lepsze jutro, o tyle dzisiaj żyje przynajmniej większość dojrzałych ludzi pod znakiem defetyzmu, pod znakiem braku wiary w siebie i swoje siły. Jakgdybyśmy zapomnieli o tem, że „Polska powstała by żyć”, że odzyskanie niepodległości zawdzięczamy wysiłkowi tylko nas samych. Nie żadnym cudem, nie jakimś tam ubocznym względem czy też siłom i pomocom, które w każdym bądź razie jeśli nawet odegrały pewną, to nie dominującą, a najwyżej nikomą rolę.

Obrzymi wysiłek narodu, który w ogólnym wysiłku krwi i żelaza zdecydował o powstaniu Polski, rozumiany jest przez większość obywateli nie jako jeden z etapów na drodze do całkowitej odbudowy ojczyzny, a jako dostateczne wypełnienie tego, co w nas zapalił ogień patriotyzmu i ukochanie Polski.

Po wspaniałym, wiekopomnym czynie orężnym garstki ludzi, uważanych początkowo za zapalczyków, którzy jednak zdołali porwać za sobą naród cały, rozpęd wspólnego wysiłku pozwolił nam wyznaczyć i ustalić granice Rzeczypospolitej, po myśli naszych prawie całkowitych pragnień i tysiącletniej historii, tak pełnej dni górnych i chmurnych.

Potem wrócić do szarego codziennego życia, pogrążając się za małymi wyjątkami w szkodliwym dla kraju „dolce far niente” i zapominając o nakazie Wielkiego Budowniczego Polski, że po wysiłku krwi i żelaza musi nastąpić wysiłek pracy, a nie „do pracy”, jakby tego chcieli nasi rodzimi malkontenci i destruktorzy. Inaczej: wyładawaliśmy się, opuściliśmy ręce i dziś przeważnie, jak małe dzieci przy spódnicy matczynej, oglądamy się tylko na to, co dla nas przygotowuje i robi rząd i państwo, bo przecież według naszych pojęć Polskę do nowego życia już powołaliśmy i rola nasza skończyła się.

Tem samem pokazujemy właśnie, że ojczyznę kochamy tak, jak dziecko lubi zabawkę, która uprzykrzyła mu się już i dlatego odkłada ją uabok i podziwia wspomnieniami, mało się dalej tą zabawką interesując.

A gdzież jest wysiłek pracy, gdzie uasza wiara w siebie i pewność sił własnych? Gdzież inicjatywa bez oglądania się na rząd? Przecież tyle jest jeszcze w Polsce do zrobienia, tyle nie wykorzystanych zasobów na drodze do postępu i kultury, tyle pracy do postawienia Polski na właściwym poziomie gospodarczym i osiągnięcia ogólnego dobrobytu!

Chodzi o to tylko, by przewyciężyć to nasze polskie „jakos to będzie”, by nie dać się zwątpieniom i beczynom tam, gdzie przy energii i inicjatywie można mieć pełne ręce roboty.

Dramatyzujemy, jak histeryczne podfruwajki, zamiast dać ujście energii i ruchliwości. Szerzymy codziennie wątplenia, powtarzając za jednym z najgłupszych w świecie pytań: „Co słychać?” — drugie jeszcze głupsze i tem samem szkodliwe: „Ale kryzys, co?”

Ze i Polskę wśród innych państw na świecie dotknął tak zwany „kryzys” — rzecz wiadoma. Ale dlaczego wprawiamy w siebie nadal, że kryzys ciągle istnieje, gdy już od pewnego czasu mamy wyraźne dostrzeżalną poprawę. Przetrzymaliśmy czas gorszy, więc dlaczego teraz, gdy jest trochę lepiej, nie chcemy mieć wiary w lepszą teraźniejszość i jutro?

Wszystkie niemal dziedziny naszego życia gospodarczego wykazują znamiona choć powolnej, lecz stałej poprawy. Rozwój gospodarstwa narodowego przechodzi poważną drogę naprzód, tem poważniejszą w oparciu o wytrwałą pracę i mądry wysiłek narodu. Lecz narodu całego, który nie ustanie na raz wytkniętej drodze, a opierać się będzie na czynniku woli i wytrwania w pracy nad ostatecznym zwyciężeniem tego, co młodszy nazywają kryzysem.

By ożywienie, które zaznaczyło się w poszczególnych dziedzinach naszej gospodarki, było solidniejsze i trwa-

O. U. N. zabiło min. Pierackiego

— oświadczył wczoraj w Sejmie m. n. Michałowski

BUDŻET MIN. SPRAWIEDLIWOŚCI

Referent omawia na wstępie działalność ustawodawczą Ministerstwa i wskazuje na ogrom prac dokonanych na tem polu. Dalej podnosi, że odsetek więźniów przewencyjnych do

więźniów skazanych znacznie się obniżył, co jest dowodem sprawnego działania aparatu sądowego.

Koszt dzienny żywienia ustalony został na 45 gr. Mówca uważa stan sanitarny więzień za zupełnie zadowalający i wszelkie zarzuty w tej mierze za nieuzasadnione.

W więzieniach prowadzona jest praca, zmierzająca do wyodrębnienia więźniów młodocianych od recydywistów. Dla więźniów w wieku 17 do 25 lat pochodzących ze sfer rolniczych, utworzono specjalne kolonie rolne, pozostałych więźniów w tym wieku umieszcza się w specjalnych zakładach i więzieniach, które posiadają odpowiednio postawione zakłady przemysłowe lub fabryczne.

Po zakończeniu dyskusji budżetowej (szczegóły na str. 4-tej) zabrał głos min. Sprawiedliwości Michałowski, który oświadczył między innymi:

„Poruszono tu kwestię miejsc odosobnienia. Stanowisko Rządu w tej sprawie znalazło wyraz wyczerpujący w oświadczeniu Pana Premiera z dnia 1 sierpnia orku nbięgiego: „Cały szereg ekscesów i bójek, posługiwanie się pałką i rewolwerem jako bronią walki politycznej, anarchizowanie życia politycznego przez poszczególne nieohliczalne w swem postępowaniu jednostki, gloryfikowanie wszelkiego rodzaju aktów gwałtu — co w sumie groziło zwyrodnieniem życia społecznego w Polsce, sabotaże, morderstwa i gwałty, prowadzone przez pewną część społeczności kraja, wreszcie morderstwo Ministra Spraw Wewnętrznych ś. p. Bronisława Pierackiego, dokonane przez Bojową Organizację Ukraińską, zmusiły Rząd do chwycenia się środków dotychczas niestosowanych”.

Podzielił wraz z całym Rządem stanowisko to w całej rozciągłości. Obowiązkiem naczelnym każdego rządu jest utrzymanie ładu w Państwie, zapewnienie spokojnemu obywatelowi bezpieczeństwa przed elementami niebezpiecznymi. Skoro zwykłe środki represyjne okazują się niewystarczające, jest elementarnym obowiązkiem Rządu, który nie chce dopuścić do anarchii i rozwielenia życia społecznego, walczyć z przestępstwami, a liczbą warsztatów rzemieślniczych z każdym rokiem zwiększa się przez zakładanie nowych, względnie przenoszenie ich z Białegostoku.

Zasilanie energią elektryczną rejonu Michałowo — Zabłudów — Gródek dało jeszcze lepsze rezultaty, gdyż z przeprowadzonej przez sfery zainteresowane ankiety wynika, że z chwilą dostarczenia do tego rejonu taniego prądu elektrycznego w Michałowie można uruchomić kilka mniejszych fabryk sukiennych, młyny, ślusarnie, cegielnie i kilkadziesiąt warsztatów tkackich, które zatrudnią do 500 robotników.

W Zabłudowie może być uruchomione 19 mniejszych zakładów przemysłowych, które zatrudnią do 150 robotników.

W Gródku — około 50 warsztatów tkackich, młyny, olejarnie, ślusarnie i 2 tokarnie drzewa, gdzie znajdzie pracę do 100 robotników.

W ten sposób uzyskać może pracę około 800 osób w tym jednym tylko rejonie! A przecież poza temi, opartymi na ostrożnych przewidywaniach, korzyściami — przeprowadzenie prądu elektrycznego do tego rejonu przez niektóre osiedla wiejskie umożliwi ludności rolniczej korzystanie z prądu do napędu maszyn rolniczych, gdyż linia elektryczna byłaby przeprowadzona w takim kierunku aby potrzeby ludności wiejskiej były uwzględnione w jak największej mierze.

Te widoczne korzyści z elektryfikacji powiatu białostockiego mówią same za siebie aż nadto wyraźnie, by przejść nad nimi do porządku dziennego. A ileż w całej Polsce mamy takich powiatów, gdzie w uzyskaniu energii elektrycznej dla potrzeb przemysłu, rzemiosła i ludności wiejskiej może wreszcie ruszyć z miejsca tak palące zagadnienie społeczne, jakim jest bezrobocie, przywracając przez to do normalnego stanu zacziwianą przez defetyzm powojenny równowagę gospodarczą kraju.

Tylko więcej, więcej energii, inicjatywy i ruchliwości!

lą rzeczy poszukuje pracy w Białymstoku, przeludnionym bezrobotnymi.

Dlatego troską ludzi inicjatywę oraz samorządu powiatowe go jest dążenie do ożywienia przemysłu, rzemiosła i rzemiosła w wymienionych wyżej miejscowościach, położonych wśród zwartej ludności rolniczej, gdzie warunki życiowe i niefachowa robocizna są daleko tańsze, a wytwórczość przy użyciu elektrycznej siły napędowej znajduje większy zbytnie na miejscu.

Elektryfikacja taka miałaby być przeprowadzona etapami według rejonów, przyczem narazie zelektryfikowany byłby przedewszystkiem rejon Michałowo — Zabłudów — Gródek, jako punkt wycieczowy do stopniowej elektryfikacji całego powiatu.

Po przeprowadzeniu przed kilku laty elektryfikacji Wasilkowa odrazu wybitnie zaznaczył się ruch w przemyśle, a liczba warsztatów rzemieślniczych z każdym rokiem zwiększa się przez zakładanie nowych, względnie przenoszenie ich z Białegostoku.

Zasilanie energią elektryczną rejonu Michałowo — Zabłudów — Gródek dało jeszcze

lepsze rezultaty, gdyż z przeprowadzonej przez sfery zainteresowane ankiety wynika, że z chwilą dostarczenia do tego rejonu taniego prądu elektrycznego w Michałowie można uruchomić kilka mniejszych fabryk sukiennych, młyny, ślusarnie, cegielnie i kilkadziesiąt warsztatów tkackich, które zatrudnią do 500 robotników.

W Zabłudowie może być uruchomione 19 mniejszych zakładów przemysłowych, które zatrudnią do 150 robotników.

W Gródku — około 50 warsztatów tkackich, młyny, olejarnie, ślusarnie i 2 tokarnie drzewa, gdzie znajdzie pracę do 100 robotników.

W ten sposób uzyskać może pracę około 800 osób w tym jednym tylko rejonie! A przecież poza temi, opartymi na ostrożnych przewidywaniach, korzyściami — przeprowadzenie prądu elektrycznego do tego rejonu przez niektóre osiedla wiejskie umożliwi ludności rolniczej korzystanie z prądu do napędu maszyn rolniczych, gdyż linia elektryczna byłaby przeprowadzona w takim kierunku aby potrzeby ludności wiejskiej były uwzględnione w jak największej mierze.

Te widoczne korzyści z elektryfikacji powiatu białostockiego mówią same za siebie aż nadto wyraźnie, by przejść nad nimi do porządku dziennego. A ileż w całej Polsce mamy takich powiatów, gdzie w uzyskaniu energii elektrycznej dla potrzeb przemysłu, rzemiosła i ludności wiejskiej może wreszcie ruszyć z miejsca tak palące zagadnienie społeczne, jakim jest bezrobocie, przywracając przez to do normalnego stanu zacziwianą przez defetyzm powojenny równowagę gospodarczą kraju.

Tylko więcej, więcej energii, inicjatywy i ruchliwości!

SPORT

SEDZIA ZAWINIŁ

Protest hokeistów AZS-u poznańskiego, zgłoszony w związku z meczem rozegranym z Legią, rozpatrywany był przez zarząd PZHL.

Zarząd PZHL postanowił wspomniany mecz odroczyć, a sędzię tego spotkania, p. Zebrowskiego, zawiesić do czasu rozpatrzenia sprawy. **NIEDZIELNE MECZE HOKEJOWE O MISTRZOSTWO POLSKI**

W nadchodzącą niedzielę rozegrane zostaną następujące spotkania w hokeju lodowym w puli finałowej o mistrzostwo Polski: Cracovia — Pogon w Krakowie. Warszawianka — Czarni w Warszawie. Lechia — Krywickie TH we Lwowie.

Czwarty mecz, w Poznaniu, prawdopodobnie nie dojdzie do skutku, gdyż w najbliższą sobotę i niedzielę grać ma w Poznaniu niemiecki zespół Braudenburger H. C.

MIEDZYNARODOWY TURNIEJ HOKEJOWY W KRYNICY

W dniach 2 — 10 lutego b. r. odbędą się w Krynicy „święto zimy”. W ramach święta zarezerwowano cztery dni na turniej hokejowy.

W turnieju wezmą udział czolowe drużyny polskie oraz dwa zespoły zagraniczne. Decyzja co do tych zespołów nastąpi w Davos, w czasie mistrzostw świata. Istnieje możliwość, że na turniej krynicki zaproszony zostanie zespół kanadyjski, Winnipeg Monarchs.

NIEPRZERWANA SERJA SUKCESÓW KANADYJCZYKÓW WIEDNIA

— Kanadyjska drużyna hokeja lodowego Winnipeg Monarchs pokonała w Wiedniu reprezentację Austrii 6:0 (2:0, 1:0, 3:0).

BUKARESZT. — Kanadyjczycy „Winnipeg Monarchs” pokonali w Bukareszcie miejscowy Telephonclub 14:1.

Czyta'cie „Wesołe Wiadomości”

Cena 10 groszy.

TOWAR NR. 1

Wstrząsająca opowieść o losach dziewczyny, odsłaniająca kulisy haniebnego handlu kobietami

Na słuszne obawy Artura Jakób w pierwszej chwili nie umiał dać odpowiedzi, Artur zaś pogłębił je jeszcze, mówiąc:

— Pan osobiście może być nawet pełen najlepszych chęci. Ale pan przecież mówi, że te pieniądze trzeba dać jakimś ludziom. Może oni je od pana wezmą, a Juli panu nie wydadzą. Ja znów wtedy będę poszkodowany i bezbronny. Nie, proszę pana, ja muszę mieć najpierw całkowitą pewność, że to nie jest wyludzenie i szantaż, a potem dopiero przystąpimy do omówienia warunków. Pan sobie zasirzył moje słowo honoru, jako wstęp do rozmowy wogóle. Dałem je panu. Teraz sam muszę od pana zażądać pewności, kto wstępu do ustalania ceny i warunków jej wpłaty, że po uiszczeniu sumy, jaką ustalimy, panna Julia będzie mi natychmiast i z całkowitą pewnością wydana.

Jakób w dalszym ciągu milczał z wielkim zakłopotaniem.

W końcu rzekł zamyślony:

— Sprawa jest niesłychanie trudna...

— A jednak musi być jakoś załatwiona, zanim rozpoczniemy dalszy ciąg naszej rozmowy — nalegał Artur.

— W jaki sposób?

— Pan musi udowodnić, że nie spotka mnie zawód po wpłaceniu umówionej sumy.

Jakób znów milczał chwilę, poczem rzekł głosem, budzącym zaufanie i zabarwionym nawet pewną nutką niesfalszowanej szczerości oraz prawdziwego zakłopotania:

— Niestety, nie mogę panu dowiedzieć, że sprawa będzie z pewnością pomyślnie załatwiona. Nie, tego nie jestem w stanie uczynić — dodał jeszcze po chwili.

Artur rozłożył ręce i milcząco dał do zrozumienia, że on jednak od swego warunku w żaden sposób odstąpić nie może...

Jakób rzekł po chwili:

— Proszę pana, nie ukrywajmy, że pan jest wielce zainteresowany w pomyślnym rozwiązaniu tej sprawy. Panu bardzo na niej zależy, skoro pan tu przyszedł na rozmowę ze mną i bynajmniej nie przerwał jej, gdy wspomniałem o pieniądzach i nawet wymieniłem sumę...

— Przyznaję — wtrącił Artur.

— Jeżeli zaś tak jest, to powinien pan przyjąć

pewne ryzyko. Sam pan wie, że kto nic nie ryzykuje, nic nie zyskuje. Gdy pan gra na loterii, także przecież pan ryzykuje pieniądze, choć tam pewność jest przecież znacznie mniejsza...

— Zdaje mi się, że tu nie większa... — powątpiewał Artur.

— No, wie pan, tak też pan jednak nie powinien mówić. Wogóle cała rzecz, jaka między nami ma się odbyć, musi polegać na odrobinie wzajemnego zaufania. Przecież ja okazałem panu zaufanie już dwukrotnie. Po raz pierwszy, że wogóle tu przyszedłem, choć przecież wolno mi było dopuścić myśl, że pan przyjdzie, owszem, na umówione miejsce ale zawiadomi o tem policję. Ja wcale nie mogłem mieć pewności, że ten pan, który siedzi przy następnym stoliku, nie jest sprowadzonym przez pana agentem policyjnym. Po raz drugi okazałem panu zaufanie gdy prosiłem pana o słowo honoru przemilczenia naszej rozmowy. Mógłbym zażądać od pana zwykłą obietnicę, lecz zażądałem słowa honoru tylko dla pewności. Pewność zaś tę opierałem na zaufaniu do pana, że jeżeli pan da słowo honoru, to mogę na tem budować wielopiętrowe gmachy, jako na fundamencie twardym i całkowicie niezawodnym. Bo przecież, gdyby tak nie było, miałbym prawo żywić obawy o wiele poważniejsze, niż pan. Mógłbym się bowiem obawiać, że mnie pan mimo wszystko każe aresztować i wtedy policja, mógłby pan przypuszczać, wymusiłaby ode mnie bezpłatnie to, za co od pana żadam stu tysięcy. Skoro więc obdarzam pana tak daleko idącym zaufaniem, jeżeli uważam pańskie słowo honoru za coś tak niezachwianego, to chyba mam prawo liczyć na odrobinę zaufania i z pańskiej strony...

Gdy Artur mimo wszystko wahał się jeszcze, Jakób dodał:

— Może mi pan śmiało wierzyć. Za godzinę panna Julia może być panu dostarczona, gdy tylko wpłaci pan tę sumę.

— Trudno mi doprawdy... — zaczął znów Artur.

— Co trudno? — przerwał mu Jakób zniecierpliwiony.

— Trudno mi uwierzyć, żeby ta sprawa była taka prosta... Z jednej strony takie ogromne trudności, z jakimi się dotychczas spotykałem, a z drugiej strony takie oświadczenie, jak „za godzinę już panna Julia może być panu sprowadzona” tak, jak

gdyby to było dla pana naprawdę najłatwiejszą rzeczą na świecie.

— Może się pan o tem przekonać w każdej chwili...

Niech mi pan wybaczy ale właśnie ta pozorną łatwość załatwienia rzeczy tak niepospolicie trudnej budzi właśnie we mnie wielką nieufność do całego pańskiego przedsięwzięcia.

Tu już Jakób nawet wyszedł z równowagi... Rozłożył ręce i powiedział z cieniem prawdziwej szczerości i niecierpliwiej bezradności:

— Ha, cóż? Jeżeli mi pan nie wierzy, to trudno... Na to ja już nic nie poradzę. Postawiłem sprawę jasno. Inaczej nie mogę jej stawiać i sposobu załatwienia sprawy niema. Musi pan wybierać: wóz czy przewóz. Godzi się pan na stawiane panu warunki, to dobrze, a nie — to nie, to trudno... Nie mogę z panem inaczej rozmawiać.

Artur musiał mu przyznać słuszność.

Rzekł:

— Tak, pod tym względem ma pan rację. Pan nie może inaczej.

— Cieszy mnie, że mi pan to przynajmniej przyznaje... i... godzi się pan? — zapytał wpijając niecierpliwie wzrok w oczy Artura, jakby chcąc z nich wyczytać wreszcie odpowiedź na dręczące go wątpliwości.

Wzrok Artura był wszakże nieprzenikniony. Milczał dłuższą chwilę, jeszcze jakby walcząc z sobą.

W końcu dopiero szepnął:

— Proszę pana, nie mogę się tak odrazu zdecydować. Sprawa ta zbyt mi leży na sercu, aby ją odkładać chociażby o godzinę, ale z drugiej strony jest również o wiele za poważna, abym mógł ją załatwić tak odrazu.

— A więc? — zapytał znów Jakób już u szczytu zniecierpliwienia.

— A więc proszę pana o jedną dobę czasu do namysłu. Jutro o tej samej porze proszę pana o łaskawe ponowne pofatygowanie nie na to samo miejsce. Przepraszam, że pana powtórnie fatyguje ale to dla mnie zbyt poważna sprawa, abym mógł ją decydować bez namysłu.

— Dobrze, będę tu jutro czekał na pana o czwartej — zgodził się Jakób i pożełali się.

Dalszy ciąg jutro

POŻERACZ SERC KOBIECYCH

Powieść-reportaż z tajników potwornej afery w świecie arystokracji

WIEDZĄ ZBYT WIELE...

Korzyk długo i badawczo patrzył w twarz Noderskiego. I nagie zadał mu pytanie:

— Czy pan zna pana Gustawa de Montemort?

— Znam. Cóż może mieć wspólnego sprawa panny Zierskiej z pana pytaniem?... — dziwił się Noderski.

Przypomniał sobie dawne rozmowy z Montemortem i jego pogroźki. Ale przecież teraz... stanęła już umowa, że Montemort wyrzeka się wszelkich pretensyj do jego osoby, nie będzie się wtrącał do jego życia... Czyżby kłamał? Czyżby to pytanie miało oznaczać, że Montemort może wiedzieć o zniknięciu Teci?

Korzyk tymczasem mówił:

— Ot, tak się pytam!... To bardzo interesujący człowiek. Czy pan mi może powiedzieć, jakie łączą tego pana stosunki z pewnym panem Cabulskim?

— Nie znam pana Cabulskiego — odpowiedział Noderski.

— Tak przypuszczałem... Bardzo pana przepraszam za te pytania. Wracając do sprawy, oświadczam panu, że zajmujemy się nią z wielką energią. Natomiast na pewne trudności, nie tracimy jednak nadziei, że ustalimy, co się właściwie stało z tą dziewczyną. W tej chwili mogę panu z całą pewnością oświadczyć, że nie wpadła ona w ręce handlarzy żywym towarem. Ta możliwość została zbadana przez nas najskrupulatniej i otrzymaliśmy wynik negatywny. Pozostają zatem tylko dwie możliwości: albo panna Zierska popełniła samobójstwo, a w tym wypadku musimy czekać na przypadek, by rzeka wydała jej ciało...

Noderski zatrząsnął się bezwiednie.

— Albo... W grę wchodzi jakaś tajemnica. W tym wypadku... — Korzyk umilkł na chwilę, nie puszczając swego przenikliwego wzroku z twarzy Noderskiego; — w tym wypadku — powtórzył wolno — pan mógłby nam udzielić interesujących wskazówek.

— Ja? — zdziwił się Noderski.

— Tak, pan — powiedział z naciskiem Korzyk.

— Nie rozumiem pana.

— Pan kiedyś bywał u pań Zierskich na Pradze. Prawda?

— Tak jest. Nie będę ukrywał przed panem, że panna Zierska jest osobą, którą się bardzo interesuję.

— Wiem o tem. Sądziłem nawet początkowo, że to pan ją ukrywa. Być może za jej zgodą...

Noderski był coraz bardziej zdumiony.

— Dziwi mnie pana oświadczenie — szepnął

— Jesteśmy sami w tej chwili — uśmiechnął się Korzyk. — Ja wiem dość dużo, chociaż muszę się przyznać, że nie wszystko. Powiem panu szczerze, że nie miałem dobrego mniemania o panu w tej sprawie; ani o pańskim znajomym panu Montemortem...

— Co to ma znaczyć? — Noderski chciał ująć oburzenie, ale jego głos załamał się i zamiast tonu podniesionego, Korzyk usłyszał tylko szepot.

— Nic ważnego. Zmieniłem zdanie, kiedy pan o tej dziewczynie powiedział z przekonaniem: To jest uczciwa dziewczyna!... Bardzo mi się to wtedy podobało. Było to powiedziane z całym przekonaniem, jakiego ja nie żywiłem!...

— Owszem, powiedziałem tak kiedyś... I pan to słyszał? — Twarz Noderskiego pobladła nagle. Przypomniał sobie bowiem swą rozmowę z Montemortem po francusku w sali restauracyjnej „Morskiego Cka” w Zakopanem, nie pamiętał jednak czy czasem nie wygadali się niepotrzebnie z czemś, co mogłoby być niebezpieczne. Dalsze słowa Korzyka uspokoiły jednak Noderskiego. Korzyk bowiem mówił:

— Wielu starszych panów ma szczególne zamiłowanie do tego, czego nie wolno. Pan Montemort lubi niezbyt przyzwoite fotografie. Niech pan nie sądzi, że mam mu bardzo za złe. Czyni tak wielu panów, ale korzystać z romansów swego przyjaciela...

Noderski pobladł ponownie.

— Nie rozumiem pana — wyjąkał.

— Ot, pozwalał sobie na zdjęcia, w których figurował pan i jego przyjaciółka... Osoba z towarzysztwa, którąby takie zdjęcie mogło bardzo skomromitować.

— To niemożliwe!... — wyszeptał Noderski.

— Tak jest... Być może, że czynił to pan Montemort bez pana wiedzy dla własnej przyjemności. Ale to niedobrze o nim świadczy... Niech pan jednak nie przywiązuje do tego wagi. Unciałem pana tylko ostrzec. Nic więcej. Sprawa nie warta nawet, by ją poruszać. Pan jednak zrozumie, że dzięki temu przypadkowemu odkryciu, nie mogłem mieć zaufania do osoby pana Montemorta, a zatem i do pana, który w moich oczach jest jego przyjacielem. Powiedziałem już panu, że zmieniłem zdanie... Tak. — Korzyk wstał od biurka, dając znać Noderskiemu, że nie ma mu nic więcej do powiedzenia. — To wszystko. Niech pan będzie spokojny. Uczynimy wszystko, co w naszej mocy, by tajemnicę zniknięcia panny Zierskiej wyświeilić jak najprędzej.

Noderski skłonił się i wyszedł. Korzyk patrzył za nim ze zmarszczoną brwią.

— Co się w tym człowieku kryje? — zadał sobie pytanie. — Ten jego okrzyk w restauracji zakopiańskiej był okrzykiem człowieka uczciwego. Czy w tem wszystkim nie odgrywa on również roli ofiary? Ofiary tego podejrzanego pana Montemorta, prowadzącego jakieś biuro, które prawie wcale nie jest czynne?...

Korzyk zasiadł zpowrotem do biurka przy stercie urzędowych papierów. Noderski już dawno zniknął za drzwiami.

Wyszedł z urzędu jakby odurzony.

— Są na naszym tropie — myślał przerażony. — Coś już podejrzewają... Te nieszczęsne fotografie! Jak mogły się dostać do ich rąk?... Czy jednak nie ma ręki Montemorta i w zniknięciu Teci?...

Im dłużej o tem myślał, tem bardziej ta myśl nie dawała mu spokoju.

Prawie biegł przez ulicę, kierując się do mieszkania Montemorta by rozmówić się z nim natychmiast by wyduśić z niego wszystko, co wie o zniknięciu Teci.

Noderski był już pewien, że Montemort wie, choć tej pewności nie opierał na żadnych dowodach.

Dalszy ciąg nastąpi

Już okazał się
zeszyt 23**PORWANA****W NOC POŚLUBNA**Dziękuję i cierpienia niewinnych serc
Do nabycia we wszystkich kioskach krakowskich
Cena 20 gr. Zeszyt 1 BEZPŁATNIE

Styczeń

12

Sobota
Ernesta**KRONIKA KRAKOWA****Krwawy dramat
na ulicy Kopernika****Oszukańcze spekulacje węgiem**

W maju ub. roku zakupiła p. Kopalska z ul. Retoryka w Krakowie 100 kg. węgla od ulicznych handlarzy. W czasie odważania węgla powzięła podejrzenie, że używane przez handlarzy ciężarki nie mają przepisowej wagi.

Gdy mąż p. Kopalskiej zainteresował się tymi ciężarkami i zabrał je do sprawdzenia, handlarze zbiegli pozostawiając węgiel i wagę na miejscu. Po bliższym ich zbadaniu okazało się, że jeden z ciężarków pięciokilogramowych skutkiem spłowienia i wypełnienia wnętrza aluminium waży zaledwie 4 kg. 30 dkg.

Wczoraj przed sądem okr. w Krakowie, stanął wieśniak, który wioził węgiel, Wł. Kowalik. W trakcie przewodu sądowego okazało się, że jest to chłopiec, który przewiozłszy z Jaworzna do Krakowa furkę węgla sprzedał ją handlarzom Fr. Olkowi i Fr. Piątkowi z Kobylan.

Ci załadowali na zakupioną furkę węgla swoją wagę z oowymi ciężarkami i kazali się zawiązać na ul. Retoryka, gdzie rozpoczęli sprzedaż węgla na swój rachunek, odważając go oszukańczymi ciężarkami.

Wozący węgiel chłopiec o tem nie wiedział. Wobec tego sędzia Wasilewski uwolnił Kowalika od winy i kary, prokurator zaś zapowiedział pociągnięcie do odpowiedzialności Piątka i Fr. Olka.

Drobna ta sprawa nabiera dzisiaj specjalnej aktualności, gdy ludność miasta skutkiem nastania mrozów zaopatruje się w węgiel, pochodzący ze źródeł nie zawsze zaufania godnych.

Wielkie włamanie na ul. Dietla

Do mieszkania Jakóba Rosenzweiga przy ul. Dietla 53, włamali się wczoraj nieznanymi sprawcy skądś z niezamkniętej szafy skradli kasetkę drewnianą zakupiającą z kwotą 250 dolarów amerykańskich i woreczek wagi około 2 kg monet srebrnych austriackich, rubli rosyjskich i marek niemieckich, 1 zegarek złoty męski wraz z łańcuszkiem 1 zegarek damski złoty, 2 bransolety złote, na ogólną kwotę 3.123 zł. Dochodzenia celem wykrycia sprawców kradzieży prowadzi policja.

Zabójca przed sądem

Przed sądem okr. karnym w Krakowie zasiadł wczoraj na ławie oskarżonych 32 letni robotnik Franciszek Ludwikowski z Piekar. Ludwikowski oskarżony jest o to, że dn. 20 listopada ub. roku, czując nienawiść do Józefa Rosponda, pchnął go dwukrotnie nożem w serce, skutkiem czego tenże zmarł w szpitalu.

Oskarżony do winy się przyznał, lecz broni się tem, że został sprowokowany do zabójstwa.

Sąd skazał Ludwikowskiego na 2 lata więzienia.

Wczoraj o godzinie 8:30 wieczór była ul. Kopernika w Krakowie widownią krwawego dramatu, który pochłonął dwie osoby.

Mianowicie przed gmachem kliniki neurologicznej student praw uniwersytetu warszawskiego, Tadeusz Jost zabił absolutkę medycyny U. J. Zofję

Targowską, która pochodzi z Torunia, strzelając do niej z rewolweru w prawą skroń. Targowska zmarła momentalnie.

Następnie Jost odebrał sobie życie strzelając do siebie z rewolweru w skroń. W stanie bez nadziei przewieziono Josta do szpitala św. Łazarza na oddział chirurgiczny.

Na miejsce krwawego dramatu przybyły władze sądowno-policyjne. Skolei organa śledcze przystąpiły do badań. Przeprowadzono rewizję w mieszkaniu Targowskiej.

W ciągu dnia dzisiejszego przesłuchane będą koleżanki śp. Targowskiej, których zeznania wyjaśnią może tło tej tragedji.

Olbrzymie nadużycia banku dolarówkowego

Jak już wczoraj donieśliśmy, na polecenie prokuratora przy sądzie okr. dokonano sensoryjnego aresztowania dwóch dyrektorów Krakowskiej Spółdzielni Kredytowej i Dyskontowej, Pawła Bergera i Emeryka Menczera.

Jak się dowiadujemy aresztowania zostały dokonane na podstawie dochodzeń, które przedsiębiorstwa powyższego banku.

Sprawa ciągnie się już od paru lat. Oto w r. 1928 dom bankowy Juliusz Pressburger w Wiedniu wysłał do Krakowa urzędnika Pawła Bergera. Berger miał w Krakowie zająć się sprzedażą losów i pożyczek na raty. Kiedy echa pewnych niejasnych zresztą podejrzeń do-

tarły do Wiednia, dom bankowy wysłał do Krakowa na kontrolę Emeryka Menczera.

Wkrótce jednak zarówno kontrolowany, jak i kontroler weszli w ścisłe porozumienie, którego efektem było założenie Krakowskiej Spółdzielni Kredytowej i Dyskontowej. Bankczek ten zajmował się przeważnie sprzedażą pożyczek na raty.

Ostatnio okazało się, iż zarówno Berger jak i Menezner nie odsyłali pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży losów i w ten sposób dom bankowy Pressburgera został poszkodowany na sumę około 500.000 złotych. Równocześnie stwierdzono,

iż spowodu wystawienia fałszywych bilansów, skarb państwa poniósł straty w wysokości około 150.000 zł.

Istnieje podejrzenie, iż aresztowani ukryli pieniądze w bankach szwajcarskich. Obecnie mianowano komisarza, który wespół z władzami prokuratorskimi i skarbowymi przeprowadza badania ksiąg bankowych.

Wśród wielu nadużyć stwierdzono m. in. również, iż aresztowani zastawiali w innych bankach losy, które nie zostały jeszcze wykupione, jak bowiem wiadomo los stawał się własnością kupującego dopiero z chwilą wypłacenia ostatniej raty. Dalsze śledztwo w toku.

Suchard cukierki
MLEKO-SŁOD
prawdziwy produkt naturalny
wysprzedaż się nastawiamy

**Kalendarz
Myśliwski**
na rok 1935

Piękne, ozdobne wydanie
Do nabycia w admin.
Ostatnich Wiad. Krak.
ul. Na Gródku 2.

**Konferencja Żabotyńskiego
z wysłannikiem Hitlera**

Wczoraj wieczorem odbyła się w sali Hotelu Saskiego w Krakowie konferencja Żabotyńskiego z b. prezesem Gm. Żyd. w Berlinie i przewodniczącym Judenstaatspartei w Niemczech p. Kareskim.

Podczas rozmowy obecna była żona Żabotyńskiego.

Nowa lista członków Komisji Permanencyjnej Zjazdu Unji Rewizjonistów, którą złożyło prezydium jest następująca: Propes, Lazarowicz, Bojko Gold, Mowszowicz, Jachimowicz, Klarman, dr. Rosenman i Hans Lew.

Groźny pożar na ul. Lubelskiej

Wczoraj rano mieszkańców dzielnicy Krowodrza zaalarmował niezwykle groźny pożar który wybuchł w zabudowaniach fabryki Iskra i Karmański przy ul. Lubelskiej.

Natychmiast zaalarmowano straż pożarną, która przystąpiła do gaszenia pożaru i lokalizowania ognia. Stwierdzono że na podwórzu zapaliły się szopy drewniane.

Straż pożarna przez dwie i pół godziny walczyła z szalejącym na mrozie żywiołem dzielnie by ogień nie przerzucił się na sąsiednie budynki.

Spaliły się składy, znajdujące się w nich skrzynie, oraz znaczna część powały i dachu. Ogólna suma strat jest stosunkowo niewielka.

**Szajka złodziei i paserów
przed sądem**

Przed sędzią dr. Traczewskim i osk. pub. Jarosińskim w sądzie okr. karnym w Krakowie zasiadła wczoraj szajka złodziei i paserów.

Ławę oskarżonych zajęli: Józef Nowak, lat 23 robotnik obecnie w więzieniu, Piotr Daniel l. 34, rymarz z Krakowa zam. przy ul. Rymarskiej 18, oskarżeni o to, że dn. 19 listopada ub. roku włamali się do mieszkania Katarzyny Parchniak przy ul. Arjańskiej 6, i skradli biżuterję łącznej wartości 600 zł.

Następnie w tym samym czasie skradli Janowi Ślackeremu aparat fotograficzny i bieliznę łącznej wart. 560 zł.

Prócz nich zasiadli paserzy: Franciszek Kołodziej i Zofja Chojnicka.

Celem przesłuchania świadków rozprawę odroczone.

Samobójstwo w hotelu

W Wilnie w hotelu „Grand“ popełnił samobójstwo em. policjat, Julian Sztajn, przebijając sobie nożem żołądek.

Sztajn trawiony długotwłą chorobą, już poraz trzeci usiłuje popełnić samobójstwo.

**Oskarżony okradł sędziego
na rozprawie**

W sądzie grodzkim 4-go oddziału przy ul. Długiej 25 w Warszawie odbyto się wczoraj kilkanaście spraw złodziei i paserów, schwytych swego czasu przez policję.

Po zakończeniu rozpraw sędzia stwierdził, że jeden z oskarżonych skradł mu futro z cennym kołnierzem, wartości około 1.000 zł. Obecna na sali policja zarządziła natychmiast rewizję wśród przestępców, znajdujących się w przeloczonej sali sądu, jednak skradzionego futra nie zdołano odzyskać.

Teatr miejski „Rajski ogród“.

Teatr żydowski „Cygańska miłość“

Reperluar kin krakowskich

Adria: „Śluby ulańskie“.

Apollo „Śmierć na urlopie“

Atlantic: „Książę Arkadij“ i „Czarny kot“.

Bagatela: „Głoa skażona“ i rewja „Najpiękniejsze Polki świata“.

Dom żołnierza „Madame Butterfly“

Museum „Adjutant Jego Wysokości“

Promień „Joany Gerhart“ i „Rakoczy marz“.

Słonko „Pionierzy Tesesu“ i „Król niedolegów“.

Świt: „Przeor Kordecki — obrońca Częstochowy“

Sztuka: „Przeor Kordecki — Obrona Częstochowy“

Uciecha „Miody las“.

Wanda „Pieśń zdobywa świat“.

Zorza: „Białe szaleństwo“

Radjo

G. 6,45 Transm. z Warsz., 7,50 Koncert 12,00 Hejnał 12,05 Transm. z Warsz. 13,05 Płyty 15,30 Tr. z Warsz. 15,35 „Harcerka wiara 15 45 Nowości z płyt 16,45 Tr. z Warsz. i Lwowa 18 Co słyszał w świecie 18,10 Wiadomości 18,45 Reportaż z kliniki wewnętrznej 19,30 Piosenki 19,56 Wiad. sportowe 20,00 Tr. z Warsz. 22,00 Koncert 23,00 Tr. z Warsz.

Nocny dyżur aptek

Apteka pod Złotą Koroną Rynek g 22, pod Gwiazdą Florjańska 15, pod Opatrznością Karmelicka 23. Warszawska Aleja 29-go Listopada 17, pod Aniołem Dietla 76.

Podgórze pod Opatrznością Brodzińskiego 1.

Nocny dyżur lekarzy:

Dr. Redo Aleksander Felicjanek 6 tel. 182-57, Dr. Landan Zygmunt Zyblikiewicza 19 tel. 112-83, Dr. Sokolowski Adam Starowisła 62, Dr. Statter Józef Karmelicka 46 tel. 117-66.

**Krwawa tragedia
na plebanji**

Na plebanji ks. prawosławnego Kudracewa w Kleszczelach rozegrała się tragedia.

Do ks. Kudracewa, uchodzącego wśród miejscowej ludności za cudotwórcę, leczącego wszelkie choroby i dolegliwości przyjechali Grzegorz Niwiczewski z Kowla wraz z niejaką Olgą Krawczykówną ze wsi Doratyszcze pow. kowelskiego. Niezyska ze swym mężem Krawczykowa, była od pewnego czasu przyjaciółką Nowiczewskiego.

W pewnej chwili, wkrótce po przybyciu na plebanję, powstała pomiędzy Nowiczewskim a Krawczykową w kuchni na plebanji kłótnia, Nowiczewski chwycił siekiere i zadał Krawczykowej 2 ciosy w tył głowy i w twarz.

Ranną Krawczykową w stanie ciężkim przewieziono do szpitala. Nowiczewski został aresztowany.

Aresztowanie prezesa gminy żyd.

Wczoraj funkcjonariusze straży granicznej w Warszawie zatrzymali prezesa rady gminy żydowskiej i znanego działacza społecznego w Warszawie, Jakóba Trockenheima, który wrócił z Paryża. Przy Trockenheimie znaleziono paczkę cygar i bieliznę pochodzącą z zagranicy. Rzeczy te skonfiskowano.

Kolejarz rzucił się pod pociąg

Zawidowca odcinka drogowego w Kutnie, A. Roszak, został wezwany do Łowicza w celu przesłuchania przez komisję złożoną z przedstawicieli ministerstwa komunikacji i urzędu śledczego, w związku z nadużyciami w dyrekcji kolejowej warszawskiej.

Rszak tak się przejął tym faktem, że rzucił się pod pociąg, którym miał się udać do Łowicza. Roszak poniósł śmierć na miejscu.

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Kraków ul. Na Gródka 2 — Telefon 173-02 (od godz. 8 11 — pol.)

CENY OGŁOSZEŃ: w Kronice krakowskiej cała strona 800 zł., pół strony 500 zł. i wiersz. ma 50 g

Drobne 15 gr. za wiersz

władzający Redaktor i Wydawca Alfred Kwiatkowski

Drukarnia „Monopol“, Kraków Na Gródka 2. Telefon Nr. 173-02